

"Enajenados"

A. VENCE

Faro de Vigo, 4

Julho 1986, p. ?

O perigo das definicións excesivamente precisas radica, como se sabe, en que todo concepto leva aparelhada a carga da súa antítese. Conscientes ou non de esta circunstancia, os redactores da Lei de Normalización Lingüística atribuíron—con absoluta propiedade—o carácter de "propio" de Galicia ao idioma galego. Ao cabo do tempo, o que parecía unha simple obviedade (do mesmo xeito que o propio de Francia é falar francés) foi convertido pola célebre sentenza do Tribunal Constitucional nunha contradición de fonda raiceira política. Pois si o contrario do **propio** é o **alleo**, parece unha clara aberración lóxica que aos galegos se lles obrigue a coñecer o que queda fora da súa **propiedade** como povo—o castelán—mentres son dispensados, en troques, de tomaren contacto coa súa propia realidade idiomática.

En pura aplicación do método deductivo, estaríamos diante dun bastante exitoso propósito de alleación colectiva de todo un povo. Non de outro modo pode entenderse que se acepte a calificación de "propia" para a lingua historicamente xenerada polos galegos—o que implica que as demais son **alleas**—e a continuación se opte por primar desde o punto de vista lexislativo a un idioma diferente. "Enajenar" ou "alienar" é, segundo os dicionarios da Academia Española (porque a Galega non tivo tempo aínda en 70 anos para face-lo seu) "pasar o transmitir a outro el dominio de una cosa", i, en outra acepción, "desposeerse, privarse de algo". De maneira que, desde a lóxica do máis alto tribunal de España, allear—**enajenar**, **alienar**—aos cidadáns de Galicia do seu idioma, para convertir, de facto, o castelán, no "propio" da agora chamada Comunidade Autónoma é un exercicio de irreprochable coherencia.

Resulta menos comprensible, sen embargo, a postura dun misterioso organismo que baixo o amplo nome de Consello da Cultura Galega ten, seica, a misión institucional de preservar—unha vez definidas—as nosas discutibles esencias. Dotado anualmente con 31 millóns de pesetas nos Presupostos Xerais da Comunidade Autónoma, o tal Consello (do que se afastou voluntariamente o profesor Xesús Alonso Montero) non parece ter dado mostras dunha excesiva actividade no eido que lle foi encomendado. Eido amplo, si se ten en conta que un dos seus escasos posicionamentos públicos veu motivado nada menos que pola situación ecolóxica das dunas de Corrubedo, probable equivalente autonómico dos cerros de Ubeda.

Coa presumible intención de ir agotando o presuposto—dura tarefa—, os membros do Concello publicaron onte un anuncio na prensa galega para defender, dexeito nada indirecto, a recente sentenza do Tribunal Constitucional contra a Lei de Normalización Lingüística. Entre outros aspectos dis que louvables do fallo, os **conselleiros** aducen que éste non afecta ao "contido esencial" da lei; que non anula o "deber moral" de coñecer-lo galego; e, en fin, que non bota por terra o Estatuto de Autonomía de Galicia, xa que se mantén o carácter de "lingua propia" atribuído por aquel texto ao noso idioma.

Como non é creíble que tanta e tan variada xente integrada no Concello pasara por un rapto de **enajenación**, haberá que deducir que atopan lóxico definir o galego como **propio** de Galicia e obrigar a coñecer unha lingua non propia—léase o correcto antónimo **allea**—por disposición legal. Pudérase pensar que vivimos nun país de aliados, pero non tal. Todo depende dos lentes cos que se mire a Realidade Galega.